

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: A pesti koldus kliensei

Forrás: .....

A Nap.

30.

1922. 11. 12.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 362.51

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

A pesti koldus kliensei

— Félóra egy pesti utcasarkon —

Nem a forgalmas Körút, nem is a siető Andrassy-út, vagy a siető Belváros egyik népes utcaszögletén hanem egy csöndes kis tereztvárosi mellékutca sarkán cirógattam magam a beteges melegű téli verőfényen. Csak álltam a hágyadt napsütésben és elnéztem a siető pesti robotosokat, akik rohantak kopott írósztaluk, kopogó írógépek mellé. Délután három órára járt az idő. Egyszerre csak egy másik kis mellékutcaból befordult egy cserebogárszerű felöltös férfi. Lassan jött, a ballabát nehézkesen húzta maga után és megállt a szemközti ház kapujában. Ügyvédek, orvosok, ügybírók email-táblája fehérlett a kapun és a cserebogárszerű felöltös megállt alattuk. Csak egy pillanatra állt mozdulatlanul, a következő másodpercben már nehézkes reszketéssel kapta jobbkezeit kopott, rozettanélküli katonasapkájához. Elkapta szíveimet a gondolat, hogy jaj, megint egy idegsokkos katona és már ijedten akartam odasietni, hogy elvezessem. De ekkor kiderült, hogy ez a reflexmozdulat tulajdonképpen nem egyéb, mint szerény és alázatos invitálás ahhoz, hogy — egy kis alamizsnát juttassanak neki. A tekintetében is volt valami kérés, de ugyanakkor valami ijdtség is, mintha ő maga is félne attól, hogy most koldul.

Hóna alatti iskolakönyvvel egy nyurga diák ment el éppen előtte. Sőt már három-négy lépéssel túl is ment rajta. Itt

birtelen megtorpant, sietős mozdulattal gombolta ki kabátját, elővette viaszkos vászonzórtól való kopott pénztárcáját és két lecsúsztatott nyomot a szalutáló emberrengés markába. Aztán még gyorsabban folytatta útját.

Én csak ott álltam a másik utcasarkon a napsütésben és néztem, hogy kikből kerül ki egy ilyen alkalmi koldus szegény klientúrája, egy szegény kis mellékutcaban. Most szilvskimbundás, hócipős, indánkeztvűs úri dáma sietett el az utcasarkon. A reszkető szalutálásra egy pillanatra odanézett aztán ijedten kapta el a tekintetét, mintha attól féltene, hogy szerencsédén embertársának már a látásától is valami ragályos betegséget kaphat.

Utána szintén jó városi burda lépkedett, de az illető férfi volt, fiatal férfi volt, aki talán éppen holmi gálans kaland reményében követte ömagyágát. Természetes, hogy ő észre se vette a szalutáló ex-hadfit. Hiába, a szerelem vak. Különösen a mások nyomorával szemben. De azért a pesti aszfalt Don Juanja meglátta azt a kipirult arcú kis hivatalnoknőt, aki szembe jött vele. Sőt vissza is fordult utána. És röstellkedve láthatja, hogy az már jó pár lépéssel a kapu előtt előveszi kis retiküljét, kivész belőle egy kék egykoronást, átadja a reszketőkezü koldusnak és máris sietve tipeg tovább.

Ez volt a második alamizsna, amit kapott. És most mintha megtört volna a jég: ettől kezdve jószívű emberek jöttek-men-tek a kis mellékutcaban. Egy bajonétos vitéz volt a harmadik. Tempósan, de jó-

ságos mosolygással gombolta ki a kabátját, vette elő katonazubbonya külső zsebéből a vörös bőrbugyellárist, még meg is nyálazta az ujját, úgy vette ki az egy koronáját és nyomta markába egykori bajlarsának, aki ezalatt le nem vette kezét sapkája ütött-kopott bőrellenzőjéről. Aztán egy sánta öreg iparos-féle következett. Majd egy terebélyes szakácsné, aki előbb letette az aszfalra a szatyort, úgy kotorászta elő az acélgombos kis erszényből a koronást, vagy kétkoronást. — Utána három fiatalember állt meg egyszerre a koldus előtt. Vidáman beszélgetve jöttek, de egyszerre elakadt torkukon a szó, lefagyott arcukról a nevetés. Szinte kommandóra, egyszerre nyultak a zsebükhöz. Mind a hárman adóztak az utcai nyomornak. Nevetni azonban azután sem tudtak, hogy már továbbmentek. Katonák lehettek ők is valamikor, nem is olyan régen. És a múlt juthatott eszükbe. És az, hogy talán kis hujja, hogy most nem ők állnak így egy kapu előtt.

Újságot olvasva jött egy ember. Ahá, ez nem akarja észrevenni a koldust, azért olvas és azért siet annyira! De a következő pillanatban már előstelttem magam ezért a meggyanusításért: ő is megállt, benyúlt a téli kabátja zsebébe, onnan vette ki a pénzt, amit odaadott és utána megint belemerült az újságolvasásba és ment tovább.

A házba is befordult egy-két ember. Valamennyi megállt előbb és lefizette adóját. De mind viseltes ruhájú volt. Sőt egy hordár is akadt. Számoltam: ezt a posztot és éppen távozni akartam, ez jött a tizennegyedik. Most megint egy

kis gépirókisasszony-féle jött. Nagyon sietett. Már pár lépéssel előbb kikészítette a pénzt, meg se állt, csak odaadta és ment tovább. Aztán egy anya jött a kislányával. Odaadta a koronát kis csemetéjének, hogy az nyujtsa át. A cserebogárkabátos kétszer is szalutált nekik. Arcahoz szoritva kezét jött egy fejkendős asszony. Látszott rajta, hogy a foga fáj. De a cserebogárkabátos szenvedését-nyomorát is átérezte azért. Ő is leadózott. Most egy utcai kofa toltta el kis kordéját, melyen süttököt éget. Megállt a kordéjával az utca közepén, otthagya kincseit, ő maga pedig odament a katonaruhás szegényhez, átnyujtotta obulusát és — toltta tovább a kordéját.

A következő pillanatban majdnem elütötte egy fiákker.

Egy ösmert művészpár jött most. A másik oldalon jöttek. Férj és feleség. A férj, karcsu, elegáns színész, amint meglátta a másik oldalon az ember-ronesot, be se fejezte a megkezdett mondatot, ment át és láttam, hogy egy kis zöld bankót nyujtott oda: öt koronás volt. És máris jött vissza a feleségéhez.

Gyászruhás fiatal asszony volt a huszadik adakozó. Kapkodó, nehézkes mozdulattal szalutált a cserebogárkabátos, aki egy idő óta le nem vette rólam a szemét. Már nem álltam a másik utcasarkon, járkáltam föl- és alá, de úgy látszik, fölöttünk, hogy ott vagyok és őt nézem. Talán polgári ruhás rendőrnek tartott szegény, mert most, amikor már eluntam, ez a posztot és éppen távozni akartam, de előbb még én is le akartam tenni nála

obulusomat: először rémülten meredt
rám, aztán pedig villámgyorsan sarkon
fordult és valósággal elrohant az utca-
szögletéről.

A keze reszketett, a fejét szakadatlanul,
idegesen rázta, de azért olyan gyorsan
szedte kaszázó lábait, hogy már nem tud-
tam volna, csak futva utólag.

Az én obulusomat tehát más kapta meg,
a következő utcasarkon.

Mert azért, ha ez a cserebogárkobátos
el is rohant posztjáról, minden utcaszög-
leten van egy másik.

Budapest, ez az óriási nyomor-gyár, gon-
doskodik róla, hogy egyetlen utcasarok se
maradjon áryán, koldus nélkül.